

Rememrança

Als «Amics de la Unió» d'abans, d'ara i de demà.

Amb nostàlgia pel seu-nostre passat... amb admiració pel seu present... amb il·lusió pel seu futur...

I per tot el que signifiquen en aquest primer centenari de l'entitat, en quant al manteniment dels postulats de l'obra claveriana de Virtut, Progrés i Amor.

En el llindar de la meva senectud, la tercera edat que en diuen ara, revisc com si fos ahir el dia que et vaig veure airosa giravoltant en aquella sala nostra de l'inefable «Can Mariano» en un vals que el corejàvem des de dalt l'escenari. Ball de coro, en dèiem, i jo frissava per baixar el primer tot just el mestre parés la batuta, per a venir a fer la papellona entre el grup d'admiradors que es disputaven la gentilesa de la teva companyia.

Ja veus, fa uns cinquanta anys d'això, i tu en fa més de deu que ens has deixat. I avui encara no m'explico com tenint pretendents de més estampa i posició que jo, em preferissis a mi. «Cantaves tan bé en aquells "solos", deies». De debò va ser la meua veu? O potser l'ambient de senzillesa, i noblesa a l'hora que els postulats, —en aquells temps atrevits—, de **Virtut, Progrés i Amor**, ens donava als que participàvem de la seva comunió?

Sigui com sigui, tot es va esdevenir tan suau, que a hores d'ara encara no sabria dir com va anar. «M'estimes? T'estimo!» ens vàrem dir. Casament, fills; alegries i penúries. Tota una vida! I quan teníem a mà la recompensa a tantes lluites, fores vençuda en la recta final del nostre viatge. «No em deixis» vaig dir-te, i encara que partissis, no m'has deixat. El teu perfum, com el d'aquell dia que et vaig conèixer, m'acompanya a tota hora; el somriure encisador de les teves converses endolceix la meua soledat, i l'aire i la gràcia dels teus moviments mouen les meves cames i em donen alè per a sumar una meua tardor més a les teves eternes primaveres.

Com cada any, en aquesta pàsqua, he sentit les Caramelles del nostre —teu i meu— i de tots els que comparteixen els ideals claverians, he sentit les Caramelles del nostre Coro. Jo no hi era entre els cantaires, ni tu estaves entre el públic que escoltava embadalit, però jo m'he sentit tant compenetrat amb els cantaires, que la meua boca, tot i closa, acompanyava les seves veus, i, del més amunt, com si vingués des de les estrelles, un aplaudiment, suau i espontani, premiava els nostres cants.

Eres tu, veritat?

R.